

S karmou nám pomůže i anděl strážce

Karel Funk

Starověký Egypt znal mnohá tajemství. V jeho zasvěcovacích mystériích bylo možné i to, že ten, kdo někoho zabil, vyhledal duši zabitého na onom světě, projevil mu opravdovou a hlubokou lítost a poprosil o odpuštění. Muselo se to dít v určité době po činu, kdy se dá duše zemřelého nejnázne nalézt a oslovit. Po delší době je totiž duše zemřelého již vzdálená pozemským poměrům, ty blednou, zapomíná na ně a plní jiné úkoly.

Materializací našeho věku a kulminací intelektu jsme schopnosti jasnovidu pozbyli. Přesto však můžeme zahladit vinu, a tedy i karmu dřív, než se uchytí ve vnějším projevu. Jak? Princip je tentýž: Jen láska a vůle k činu smývá dosud neprojevenou karmu dřív, než se uchytí ve vnějším projevu. Máme tedy tutéž možnost i bez schopností jasnovidu. Víme o existenci Anděla Strážce, který každého z nás trvale doprovází. Je po všechny inkarnace tentýž. Ba v pradávných dobách počátků lidstva jsme se jako zárodek duše vyvíjeli v jeho lůně. I odtud plyne jeho nejvyšší mateřsko-otcovská láska k nám. Tohoto Anděla můžeme poprosit o zprostředkování naší lítosti za to, co jsme někomu způsobili a co již nemůžeme brzkým karmickým činem vyrovnat. Musíme však této možnosti plně věřit. A hlavně: nesmíme to činit jen ze strachu z trestu, to by bylo sobectví a to nikam neproniká. Tedy – ne kvůli sobě, ale ze skutečného pochopení podstaty našeho nedobrého činu a z plného vcítění do stavu, jakým musela projít naše oběť. Pak jí můžeme, i přes Anděla, projevit skutečnou lítost a lásku, která má újmu nahradit, zacelit.

Jak můžeme napravit svůj špatný skutek?

Že je to těžké? Můžeme se to přece učit dnes a denně na našich blízkých – cožpak většina z nás občas nepočastuje někoho ošklivým slovem, nepochopením, pohrdáním, výsměchem, ironií, klamem, zradou, nemístně povzbudivou spoluprací na zbytečné a plytké činnosti nebo nějaké nedobrotě, zájmem o zbytečné, nečisté podbarvené nebo pomlouvačné řeči... Nedobrot se totiž dopouštíme nejen hrubostí, ale i podporováním nízkosti druhého, a to zájmem o ni, nebo o nějakou nízkost vlastní. V takových případech to můžeme napravovat, když druhému vysíláme síly poznání ("prokouknutí") oné zbytečnosti, iluzivnosti... A jsou i horší prohřešky. Záleží na míře naší poctivosti, sebekontroly, soudnosti, neosobnosti, logiky uvažování... Jednou bude kontakt mezi lidmi posvátností. Mějme to na paměti, třeba nám občas taková situace pak snáze přijde. Važme si jí. Můžeme prosit i Krista jako našeho duchovního bratra a nejvyššího Slitovníka o sílu sebepoznání a vcítění do těch, kterým jsme ublížili.

Odpuštění bychom neměli odpírat

Ale i naopak: Když nás někdo prosí o odpuštění, a obzvláště je-li to starý člověk, u kterého je větší pravděpodobnost brzkého úmrtí, neměli bychom odpuštění odeprít. Jinak totiž viníkovi

citelně ztížíme jeho pobyt v kámaloce. Neodpuštěné viny tam tlačí jako kámen. Dokážeme-li totiž sami na straně poškozených někomu odpustit, ne slovy, nebo protože "se to má", ale ze vzdání se svého titěrného egoismu, pak sami – řečeno nejen obrazně ale i doslovně – dáváme částku Krista do našeho vztahu. Krásné je i toto: Nejen pro souladné společenství, ale i pro společenství po vině a odpuštění mohou platit slova: Kde dva či tři jsou ve jménu Mém, jsem Já mezi nimi. Připomeňme si i slova sv. Pavla: Láska překrývá množství hříchů. Někdy je dobré si to říct, ale musíme poctivě rozlišovat, co je láska a co jen její vysněná či vsugerovaná atrapa, smíšenina s osobní libostí či citovou neurčitostí, rozplizlostí. A taky – nemělo by se to brát jako uvolnění od zodpovědnosti a myslet si, že mám lásku a ta mne ode všeho zlého sama od sebe zbaví. Lásce se učíme celý život ve stále nových a nových situacích a plně s tím nejsme hotovi nikdy. Moudrost nám však musí ukazovat, kam a jak lásku dávat a kde ji nahradit pouze spravedlností.